

Maradjunk magyarok Európában is

Jövő hónapban névszavazás lesz az uniós csatlakozásról. Egy helyi lapnak nem feladata, hogy országos vagy nemzetközi ügyekkel foglalkozzon, bár közvetve azok érintik az itt élőket. Különösebben nem is kívántunk kitérni erre, azonban az alább közölt olvasói levél miatt mégis szűken tárgyalnunk kell a kérdést. A téma nagyon széles körű, e lap hasábjai nem adnak lehetőséget arra, hogy az ebben leírtakból valaki felkészüljön, és eldöntse, hogy igennel vagy nemmel szavaz. A levél kapcsán megkértük Nánási Tamást, a Szabad Föld rovatvezetőjét, hogy a több tízezernyi oldalban tárgyalt kérdésről néhány gondolatot villantson fel. (A szerk.)

Kettős arca van az Európai Uniónak, nem véletlenül kelt a csatlakozás kérdése sokunkban vegyes érzelmeket. A hivatalos hurráoptimizmusnak, vagy a belépést Kánaánnak bemutató felszínes propagandának kevés köze van a valósághoz. Ugyanakkor az alávetettségétől, új rabszolgaságtól, gyarmatorstól való félelem, netán rettegés hasonló túlzás a másik oldalon. Én úgy gondolom, az igazság valahol a két vélemény között lehet. Orbán Viktor után szabadon: ha mindent számba veszünk, az igen mellett szóló érvek némileg többséget nyomonnak a képzeletbeli mérlegben.

A Szabad Föld című hetilapnál, ahol a mezőgazdasággal foglalkozó rovatot vezetem, elsősorban a gazdálkodók szemszögéből találkozom az uniós belépés kérdéseivel. Szívderítő fejleményről ezen a területen nemigen lehet beszámolni. A dán fővárosban december 12-én aláírt csatlakozási szerződés agrárfejezete számunkra előnytelen, komoly versenyhátrányt okozó feltételeket tartalmaz. Ilyen kitétel például az, hogy belépésünk első esztendejében – tehát jövőre – a legfontosabb mezőgazdasági támogatásból csak az uniós gazdáknak járó összeg egynegyedét kapják meg Brüsszelből a magyar termelők, és ez a mérték csak tíz év után érné el a nyugati szintet. A különbséget saját zsebünkből kellene – valamilyen módon – kiegészítenünk.

Földkérdésben nem látom ennyire borúlátóan a helyzetet. Uniós tagországok példái mutatják, hogy az európai közösség részeként is rendelkezésünkre állnak a szükséges eszközök a magyar termőföld megvédésére. Belépésünk után még hét évig életben maradhatnak a külföldiek földvásárlását tiltó hazai rendelkezések. Utána elvileg ki kell nyitnunk előttük a kaput, gyakorlatilag azonban szinte lehetlenné tehetjük számukra az adásvételt. Dániában is vehet külföldi földet, feltéve, ha letelepszik, szakvégzettséggel rendelkezik, élethivatásul a gazdálkodást választja. Emellett lehetőség van a földterület és az üzemméret korlátozására is. A baj csak az, hogy a mostani földtörvényünk nem ezt a célt szolgálja.

A félmillió földönfutó ötletét az agrártárca Angyalföldön élő politikai államtitkárnak, Szanyi Tibornak köszönhetjük. Ő jelentette be ezt először egy lakossági fórumon, jeges rémületet kelte mindenkiben. A statisztikai felmérések azonban azt mutatják, hogy 300 ezernél több főállású alkal-

mazott, vagy egyéni vállalkozó nincs a magyar mezőgazdaságban. Ekkora táborból pedig nehezen keletkezhet 500 ezer munkanélküli. Akik ilyesmit állítanak, talán arra a 600 ezer emberre gondolhatnak, akik más munkájuk, vagy nyugdíjuk mellett kiegészítő jelleggel gazdálkodnak. Csak egy részüket érintik majd az uniós szabályok. Azokat, akik az önellátáson túl a piacra is szállítanak.

Több jel is mutatja, hogy a mostani uniós már nem az az uniós, amihez rendszerváltásunk kezdetén csatlakozni akartunk. A többek között Sólyom László alkotmányjogászt tagjai között tudó Védegylet is megállapítja, hogy az önálló nemzetközösségeket összefogó sokszínű Európát veszélyeztetni a kontinentális szuperállam képét előrevetít-

tő uniós bürokrácia, valamint a nemzetek feletti cégbirodalmak kialakulása. A csatlakozás elmulasztása ugyanakkor vállalhatatlan kockázatot jelent számunkra a hatalmi tömbök közti versengésnek kitett globális politikai színtéren.

A Professzorok Batthyány Köre szintén arra utal állásfoglalásában, hogy azok véleményét is fontolóra kell vennünk, akik szerint nem mi, hanem a magyar piac és a föld kell csupán Európának. De nem szabad elfeledkezünk arról sem, hogy földrésznünk a demokrácia őshazája, ahol nemzeti sokszínűséget értékeknek tartják, és istápolják a hagyományokat. Ha kívül maradnánk az EU-n, még kevésbé tudnánk ellenállni a globális gazdasági kiszípolozásnak, és elsőörnének bennünket a külső erők. Az Európai Unión belül Magyarország a nemzeti összefogás, a tudás és a kitartó munka révén ismét elindulhat felfelé. Ha azt akarjuk, hogy így legyen, tegyünk érte! Maradjunk magyarok Európában is! – állapítja meg a neves tudósok által jegyzett állásfoglalás.

Nánási Tamás
újságíró

Februári gondolatok

Tisztelt biatorbágyi honfitársaim!

Most, hogy kezd teljes fordulatot venni az agymosás a csatlakozási körül, szeretném néhány gondolatomat megosztani Önökkel. A pozícióban lévő pártok mindegyike az EU-csatlakozás mellett korteskedik, a kormány pedig nyíltan az Irak elleni háború támogatásával van elfoglalva. Mindkettőből nagy sárba léphetünk. A kisember véleménye, hogy az EU a globalizáció egyik állomása, hiszen célja – a termékek, szolgáltatások, a tudás, a tőke és a munkaerő szabad áramlása – megegyezik a globalizáció definíciójával.

Az a belépő ország, mely elmaradott gazdaságával, a tagországoktól lemaradt bérével „bekönyörgi” magát, elfogadva hosszú évekre munkaerőjének korlátozását, eleve gyarmati sorsra van kárhoztatva. Két különböző elvállalású kormánynak az 1994-es jelentkezés óta nyolc év állt rendelkezésre, hogy a béreket EU-közeli állapotra hozza. A privatizációból befolyt tőke kézen-közön eltűnt, magyarul szétlopták, megteremtett egy modern dzsentri vonalat.

Ennek a rétegnak teljesen mindegy a nemzeti jövőképe. A privatizációs tőke mellett eltűntek a jóléti és biztonsági alapok is, beleértve a TB- és nyugdíjalap nagy részét. A termelőeszközök túlnyomó része már külföldi kézben van, ezért a GDP-növekedéstől származó nyereség már nem az országot gyarapítja.

Egyetlen támaszunk még a magyar termőföld, ami a belépés után arucikk lesz. Az életszínvonal fokozatos romlása miatti felvásárlása már megkezdődött. Felmérések szerint jó félmillió földműves lesz földönfutó! És most jön a már fenn ülők tanácsa, hogy kell felmászni. EU-s tanácsok: kapjanak ezek az emberek át-képzést vagy előnydíjazási kedvezményt! Csak azt nem mondják meg, mi-ből fognak megélni, ugyanis nagyüzemünk sorozatos bezárásából a munkanélküliség fokozatosan nő. Ebből a csapdából kiútnak csak a lokalizáció, és a lassú, de biztos önépítés látszik. Az EU-nak nagy szüksége van Magyarországra, mert az egyetlen járható út az ukrán-orosz piac felé a Kárpát-medencén keresztül vezet. Ne hatódjunk meg attól, hogy ingyenes tranzitfolyosónak szemeltek ki bennünket!

Legyünk függetlenek, mutassunk erőt! Legyünk végre mi a révészek, és szedjük a tisztességes vámot! A politikai hatalomnak, aki a belépést forszírozza, az élete előre levédett, sorsa évtizedekre zárt állásokkal biztosított. Hogy mi lenne a jó a nemzetnek, az számára teljesen mellékes. Ezért kérem a tisztelt biatorbágyi honfitársaimat, hogy a propagandával ellentétben ne „megfontoltan”, hanem tájékozottan döntsenek az EU-csatlakozásra áprilisban NEM-et monduva.

Toth Géza